δκπάνη πάντοτε τῆς πλουσιοπαρόχου γραίας ψωροκώσταινας.

Ὑποθέτομεν πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ εἶχε κάμει τὰς μεταβολὰς ταύτας. Τότε τὸ δημόσιον ἤθελεν οἰκονομήσει ἥμισυ περίπου ἑκατομμύριον δραχμῶν, ποσὸν εἰς τὸ ὁποῖον δὲν φθάνει πιστεύομεν ἡ οἰκονομία τῶν φακέλλων καὶ τῶν ἡμερο δεικτῶν τῶν δημοσίων γραφείων.

Οὗτος εἶναι ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύομεν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, θησαυρὸς πλέον ἀρνητικός, ἀφοῦ ἔγειναν ἤδη αἱ δκπάνκι. Διότι καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν παντοδυναμίαν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὑπάρχει μία ἐξαίρεσις. Ὅτι καὶ οἱ δύο δεν ἠμποροῦν πλέον νὰ μὴ ἔχουν κάμει, ὅτι ἤδη ἔκαμαν.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνάλογοι θησαυροὶ τοὺς ὁποίους δύνατκι νὰ οἰκονομήσῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Διότι ἀκ μὴ δὲν ἔγειναν αἱ μεταβολαὶ τῶν Ἀστυνόμων τῶν Εἰσαγγελέων, τῶν Ἐφετῶν, προέδρων πρωτοδικῶν, προέδρων, προξένων, οἱ ὁποῖοι εἶναι μὲν ὀλιγότεροι, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐπιστρατευσίς των καὶ ἡ κινητοποίησις εἶναι πολὺ δκπανηρότερα τῆς τῶν πτωχῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν γραμματέων των

Θὰ ἀπαντήσῃ ἴσως ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅτι τὸ δικασκόρπισμα τοῦτο τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους εἰς τοὺς 32 ἀνέμους κοστίζει μὲν ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον εἰς τὴν πολύφερνον κυρίαν Ψωροκώσταιναν, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτοῦν ... οἱ βουλευταί.

Εἰς τὴν δικαιολογίαν ἐν τούτοις ταύτην ἡμεῖς ἀπαντῶμεν, ὅτι τοῦτο ἦτο πρόσθετος λόγος νὰ μὴ γείνῃ τὸ δικασκόρπισμα.

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Ὅταν ὅλα τὰ δίκαια θὰ εἶνε ἴσα, ὅλα τὰ δίκαια θὰ καταντήσουν ἄχρηστα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινή, μάλιστα. Ἀλλὰ νὰ κάνουν τὴν ἔναρξιν τῆς καταργήσεώς των οἱ κ. κ. δολοφόνοι.

Ὁμολογουμένως, βλέπω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τελειοποιεῖ καθημερινῶς τὰ πάντα περὶ ἑαυτόν ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ τελειοποιεῖται καὶ ὁ ἴδιος.

Ὁ Θεὸς ἀμείβει τοὺς ἐναρέτους. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε πῶς δὲν τοὺς ἀμείβει κάθε Σάββατον,

Ἐμπιστεύεσθε τοὺς ἀνθρώπους ὅσο καὶ τὸν καιρὸ καὶ παίρνετε μαζῆ σας πάντοτε τὴν ὀμπρέλλα σας

Ἀλφόνσου Κὰρρ

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

ἕνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον γυναικείων καπέλλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατάττημα τοῦ κ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΥΛΙΑ

Στὰ γυναικεῖα καπέλλα ΛΙΔΑ
Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ ΨΑΛ- 18
Γοῦστο Παρισινὸ ΔΙΟΠΗ Ὁδὸς Εὐ-
Εἰδικότης ΚΑΛ- αγγελιστρίας 18

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΕΡΑ
ΤΑ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ὦ Ἀτθίδες, ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΤΕΡΑ
ΚΑΠΕΛΛΑ ΕΙΣ ΤΟΥ Γ. ΒΛΑΝΤΗ
12—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—12

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥΜΕΝΟΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Ἐκαυτηριάζατε ἐσχάτως ἐσεῖς οἱ δημοσιογράφοι, τοὺς ὑπουργοὺς ποῦ ἔγραψαν πρωτοχρονιάτικες γνῶμες μὲ. . . . ἀνορθογραφίες.

Πῶς λοιπὸν νὰ μείνω κ' ἐγὼ ἀπαθὴς ἐμπρὸς σ' ἕναν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου ποῦ γράφει ἀνορθόγραφα τὸ ὄνομά του;

Πρόκειται διὰ τὸν κ. Καλλιοντζῆν, τοῦ ὁποίου ἡ βιογραφία καὶ ἡ εἰκὼν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς «Ἀθήνας» τῆς Κυριακῆς. Ὁμολογουμένως ὅλοι οἱ ἔπαινοι καὶ ὅλα τὰ ἐγκώμια ἁρμόζουν εἰς τὸν διαπρεπῆ ἐπιστήμονα. Τὰ προσυπογράφω μὲ τὰ δυό μου χέρια, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πάρῃ ὁ κ. Καλλιοντζῆς τὸν χειρουργικόν του πρίονα, νὰ ἀποκόψῃ τὸ ἕνα λάμβδα καὶ νὰ μείνῃ Καλιοντζῆς.

«Καλιοντζῆς» εἶνε, φίλε μου, λέξις τουρκική. Οἱ Τοῦρκοι λέγουν «καλιοντζῆ» τὸν ναύτην τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ὅπως λέγουν «γκεμιτζῆ» τὸν ναύτην τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ. Τὸ γράφουν μάλιστα «γαλιοντζῆ» καὶ τὸ προφέρουν «καλιοντζῆ» ὅπως γράφουν «γαβγᾶ» καὶ προφέρουν «καβγᾶ» τὸν καυγᾶν. Καὶ διὰ νὰ λείψῃ μάλιστα κάθε καυγᾶς καὶ κάθε ἀντιλογία, σᾶς προσθέτω ὅτι ὁ καλιοντζῆς ἢ γαλιοντζῆς παράγεται ἐκ τῆς λέξεως γαλιών, ὡς ὠνομάζετο ἓν εἶδος πολεμικῶν πλοίων τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Οἱ Βυζαντινοὶ τὸ ἔλεγαν «γαλίων» καὶ οἱ Γάλλοι galion. Ἡ λέξις αὐτὴ ἔχει τὴν ἰδίαν ρίζαν μὲ τὴν «γαλέραν», «γαλεῶτος» κτλ. τὰ ὁποῖα ὅλα γράφονται μὲ ἕνα λάμβδα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

Ἑπομένως ἂς διορθώσῃ τὴν ὀπογραφήν του ὁ κ. Καλιοντζῆς, καὶ τότε καλλίων γενήσεται.

Ταῦτα καὶ μένω.

Ο. Λεξικόπουλος.

Ο ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ

Ἐρίτιμε τοῦ «Νουμᾶ» κύριε Διευθυντά,

Ἄσμενος ἀναγινώσκων τὴν σὴν τριθημιολίαν, (ἐπειδὴ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν ἐκδιδόμενον τὸν «Νουμᾶν» οὐκ ἔξεστι μοι ἐφημερίδα καλέσαι), γηθοσύνως διεπεξέρχομαι ἐπὶ τῆς Θαλάσσης Ἀρραβῶνα, περίπυστον καὶ γλαφυρὸν ναυθιστόρημα τοῦ σοῦ συγγραφέως (συγγραφεὺς γὰρ ὁ ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον συνεργάτης κεκλημένος δεῖ ὡς ἔμοιγε δοκεῖ ὀνομάζεσθαι, ἐπειδὴ τὸ γράφειν οὐδὲ παρὰ τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ἐργασία λογίζεται) κ. Ἀγγέλου Τανάγρα.

Ἀγάλλομαι τὸν ἄνδρα καθαρίᾳ τῇ γλώττῃ χρώμενον καὶ παντὸς χυδαϊκοῦ ρύπου ἀπηλλαγμένῃ, πλὴν τινων κακοζήλων ξενισμῶν, ὧν πάντων πρώτιστος τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ.

Ὀψέποτε οἱ πρόγονοι ἡμῶν τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐτῶν δηλῶσαι ἐβούλοντο, τοπικὰ ἐπίθετα ἔγραφον, ὡς Περικλῆς ὁ Ἀθηναῖος, Πιττακος ὁ Μυτιληναῖος Ἄρα ὁ σὸς Ἄγγελος ὁ ἐκ Τανάγρας δεῖ Ταναγραῖον ἑαυτὸν γράφειν.

Εἰς παραπλήσιον ὁ ἀνὴρ περιπίπτει σφάλμα, ὁσάκις τὰς ἐπὶ κάλλει καὶ ἐρασμιότητι διαλαμπούσας Ἀτθίδας ἐξυμνῶν «Τανάγρας» ταύτας ἀποκαλεῖ «Ταναγραϊαί» εἰσιν, ὦ βέλτιστε, πλαγγόνες.

Ἢ μὴ εὐλαβεῖται ταύτας «Ταναγραίας ἀποκαλέσαι, ἵνα μὴ ἐκ παρηχήσεως «γραίας» ἑαυτὰς ὑπολάβωσιν, ἤτοι γραΐδια; Οὐδεὶς φόβος, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῇ καθ' ἡμᾶς «γραῦς» λέγονται, ἐν δὲ τῇ χυδαϊκῇ «γρῆες».

Ἔρρωσο, Νουμᾶ Νομοθέτα, καὶ ἄσπασόν μοι τὸν Τανα-

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Αἰόλου 172 ΑΡΑΚΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Παρὰ τὴν Ε. Τράπεζ.

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

Γραδενίγα.

Δοκίμαστε λοιπόν, Σκλαβοῦνα. Ἄρχισε τὴν ἐργασίαν. Θὰ γεμίσω τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον θὰ σὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὑπερπόντειον πατρίδα σου. Πρέπει ἡ Πανθέα νὰ χαθῇ.

Ἡ μάγισσα

Ὁ ἄγγελος τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶνε ὁ Ἀνοέλ.

(Προετοιμάζεται διὰ τὸ ἔργον. Ἀφοῦ ἤνοιξε τὸ μαγικὸν βιβλίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμανται μακρὰ λωρία, τὸ ἀποθέτει εἰς τὸ ὑπόβαθρον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀναγινώσκῃ ἐντὸς αὐτοῦ. Κλίνει εἰς τὸ μαγκάλι ὅπως μαλακώσῃ τὸ κερί, ἔπειτα ἀναγινώσκουσα χαμηλοφώνως ἀκατανοήτους λέξεις σχηματίζει τὴν μορφὴν μὲ τὰ δάκτυλά της. Ἐν τούτοις ἡ Δόγισσα τὴν παρατηρεῖ μὲ προσεκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐγχύσῃ μέσα στὸ κερὶ τὴν καταστρεπτικὴν δύναμιν τοῦ μίσους της. Ἀπὸ τὴν ὄχθην φθάνει συγκεχυμένος θόρυβος, ὡσὰν θόρυβος μάχης.)

Γραδενίγα (ἀνατριχιάζουσα)

Ἀκοῦτε; Ἀκοῦτε;

Ἡ Πεντέλα γυρίζει πρὸς τὴν σκοπιάν.

Ὀρσόλα (τρέχουσα ἀπὸ τὸν τοῖχον)

Νὰ ἡ Νέρισσα! Νὰ ἡ Νέρισσα! Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰακωβέλας εἶνε γεμάτο αἷμα.

(Ἡ Ἰακωβέλα ἐπιφαίνεται ἀσθμαίνουσα, ὠχρὰ μὲ μίαν παρειὰν κόκκινην ἀπὸ αἷμα τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ τὴν πληγωμένην παρειάν της. Ἡ Νέρισσα τὴν συνοδεύει κλαίουσα.)

Ἰακωβέλα

Γαληνοτάτη!

Νέριοσα

Γαληνοτάτη!

Γραδενίγα (πλησιάζουσα ὅπως παρατηρήσῃ τὴν Ἰακωβέλαν.)

Γιατὶ τὸ αἷμα αὐτό; Ποῖος σ' ἐπλήγωσε; Ὁμίλει!

(Αἱ κατάσκοποι κάμνουν κύκλον πέριξ τῆς ἀφιχθείσης. Ἡ Μάγισσα δὲν διακόπτει τὸ ἔργον της.)

Ἰακωβέλλα (μὲ φωνὴν πνιγομένην)

Φέρω εἰς τὴν Γαληνότητά σας μαλλιὰ ἀπὸ τὴν ἑταίραν· ἕνα πλόκαμον, ἕνα μεγάλον πλόκαμον...

Γραδενίγα (πνιγομένη ἀπὸ ἀπροσδόκητον χαράν)

Λές, λές.

Ἰακωβέλα

Ἕνα πλόκαμον.....τὸν ἔκοψα ἐγὼ ἡ ἰδία, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια... Ἰδού τον, ἰδού τον!...

(Ψάχνει ἐντὸς τοῦ κόλπου της, ἐνῷ ἐπὶ τῆς παρειᾶς της ἡ Νέρισσα σπογγίζει τὸ αἷμα μὲ τὸ μανδῆλι της, μὲ τρυφερότητα καὶ ἄλγος.)

Γραδενίγα (διευθυνομένη μὲ σκληρὰν χαρὰν πρὸς τὴν μάγισσαν ἥτις ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον της.)

Ἀκουσές; Ἀκουσες; μάγισσα; Ἕνα πλόκαμον ἀπὸ τὰ μαλλιά της... Ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος!

Ἰακωβέλα

Ἰδού τον, τὸν ἔχω! σύρει ἀπὸ τοὺς κόλπους της ἕνα πανὶ μὲ χιλίους κόμβους μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει κρυμμένον τὸν πλόκαμον). Τὸν ἔχω...Πρέπει νὰ λύσω τοὺς κόμβους. Εἶνε πολλοί, πολλοί. Καὶ ἂν μποροῦσα θὰ ἔκανα χίλιους. Νέρισσα, τοὺς γνωρίζεις πολὺ καλά, γιατὶ ἐσὺ τοὺς ἔσφιξες! ξεκούμβονε, ξεκούμβωνε!

(Ἐργάζονται ἀμφότεραι ὅπως λύσουν τους κόμβους. Ἐπανειλημμένως ἡ Γραδενίγα τείνει πρὸς τὸ δέμα μὲ ἀνυπομόνους χεῖρας).

Πεντέλα, κατὰ τὸ διάλειμμα, ἀπὸ ψηλά.

Ἡ βάρκες στρέφουν· σπρώχνουν τὰ κουπιὰ στὸ ἐνάντιο ρεῦμα, φαίνονται σὰν νὰ διευθύνωνται πρὸς ἔφοδον. Σηκώνεται μέγας θόρυβος, ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Πόρτου. Ὅλη ἡ ἀκτὶς εἶνε βυθισμένη στὴ σκιά...Φαίνονται σὰν ἀνταύγειαι φωτός.

Ἰακωβέλα, εὑρίσκουσα τὸν πλόκαμον εἰς τὸ βάθος τοῦ δέματος.

Ἰδού τον, ἰδού τον! Εἶνε ἀρκετὰ μακρός; εἶνε ἀρκετὰ παχύς; τὸν ἔκοψα ἐγὼ ἡ ἰδία μὲ αὐτὸ τὸ ψαλλίδι ποῦ εἶχα πάρει.

Ὀρσόλα.

Πόσο εἶνε μακρός!

Κατερίνα.

Πόσο εἶνε ὡραῖος!

Λουκρητία.

Πόσο λάμπει!

(Ἀκολουθεῖ)